

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Štátnym fondom rozvoja bývania v konaní vedenom pod sp. zn. 3991/Ž-2003 a Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2004 doručená sťažnosť M. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Štátnym fondom rozvoja bývania (ďalej len „fond“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3991/Ž-2003 a Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

V sťažnosti je uvedené, že sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom zastupuje Ing. D. K., B. Podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) musí byť ku sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá je druhom návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom. Toto splnomocnenie musí byť udelené výslovne na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Ing. D. K. zjavne nie je advokátom a zo sťažnosti nevyplýva žiadny iný dôvod, prečo by mal v konaní pred ústavným súdom zastupovať sťažovateľa. Ústavný súd koná priamo so sťažovateľom.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práv došlo nasledovným, ním opísaným a z príloh sťažnosti vyplývajúcim skutkovým stavom.

Sťažovateľ prvýkrát požiadal o poskytnutie podpory z prostriedkov fondu v roku 1999. Jeho žiadosť bola zamietnutá pre vyčerpanie prostriedkov fondu. Od roku 1999 do 29. septembra 2003, keď sťažovateľ podal novú žiadosť o poskytnutie podpory z prostriedkov fondu, sa zdvojnásobili ceny bytov a znížila výška prostriedkov poskytovaných fondom. Na základe výzvy fondu sťažovateľ svoju žiadosť doplnil ďalšími dokladmi. Požiadavky z ďalšej výzvy fondu z 29. novembra už nevedel splniť, lebo potrebnými dokladmi nedisponoval. Sťažovateľ tvrdí, že spĺňal podmienky na priznanie podpory z fondu a to i doložil potrebnými dokladmi. Fond však niektoré z dokladov neuznal a požadoval od sťažovateľa ďalšie, podľa jeho mienky nadbytočné a jemu nedostupné doklady. Fond neuznal ani jeho príjem z vedľajšieho zamestnania a tvrdil, že jeho príjem postačuje na splácanie len menšej sumy, akú požadoval, a ani túto mu nepriznal.

Sťažovateľ tvrdí, že fond konal s priet'ahmi, menil už iným orgánom rozhodnuté veci a jeho rozhodnutia boli nespravodlivé. Nápravu nevykonalo ani ministerstvo. Sťažovateľ sa na priet'ahy v konaní sťažoval 10. októbra 2003 a 8. decembra 2003 na fonde a ministerstve.

Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal náhradu majetkovej ujmy 700 000 Sk a nemajetkovej ujmy 100 000 Sk s 12,5 % úrokom do dňa zaplatenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona o ústavnom súde, pričom skúmal, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označených práv došlo rozhodnutím a postupom fondu a ministerstva, ktoré sú orgánmi verejnej správy. Proti rozhodnutiam a postupom (vrátane nečinnosti) orgánov verejnej správy sa sťažovateľ môže, alebo v rámci zákonných lehôt sa v minulosti mohol brániť v rámci správneho súdnictva podľa § 244 a nasledujúcich Občianskeho súdneho poriadku. Možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecnými súdmi vylučuje právomoc ústavného súdu.

Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o jeho sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie iných nedostatkov (chýbajúce právne zastúpenie, problematická formulácia návrhu výroku rozhodnutia ústavného súdu etc).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 25. februára 2004